

пи дарове за младата императорска невеста — княгиня Елена. По-бързо отколкото се надяваше, цар Иоан Асен получи посланието им, в което известяваха, че с радост и покорство са готови да изпълнят молбата му. Дори в писмото си казваха, че и душата си биха дали, само да могат да му доставят радост.

Защото тайният договор, сключен в Перуджия, не им даваше покой и те се мъчеха да печелят време, за да не си навлекат с това свое вероломство, гнева на Асена, тъй както го бе предизвикал коварния кир Тодор.

Когато получи утвърдителният отговор, царят веднага заръча да почнат да строят в градините на Царевец нова църква, посветена на името на преподобната. В нея щяха да положат раклата с мощите, за приемането на които той бе изпроводил митрополита на Преслав — всеосвещения Марко, заедно с многобройни духовници и войводи.

Вредом, през където минеше шествието с чудотворните мощи по друмищата се трупаха люде от близки и далечни краища, с кадила, свещи и благовонни масла. Присъединяваха се към съпровождачите, и така от село на село, от град на град, благочестивата тълпа се увеличаваше в безкрайна върволица. Пред всеки по-голям град те спираха на деннощна почивка. Там ги причакваше местния боляр, със всичките си високи люде, заедно с цялото население. Облечени в скромни одежди, те поемаха раклата на рамене и я занасяха в съборната църква на града, или селището, полагаха я там, обслужваха ѝ тържествена служба, като отдаваха Богу благодарствени възхвали и оставаха на почетна стража цяла нощ край нея. След това, на следната сутрин, снабдяваха съпридружавачите с възбилна храна, присъединяваха се към тях и продължаваха пътя към престолнината. Така преминаха през Аркадиевград, Адриановград, Верея, Крън, Габрово, Царева ливада, Дряново... На много места, през където минеха и отсядаха мощите, после се издигаха църкви и манастири в памет на великото събитие. При Верея, при Габро-